గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

ఫ్రెండ్స్ అందరికీ సరదాగా గడిచిపోతున్నాయి రోజులు. రాత్రి 9.30 అయ్యింది. నిద్రపట్టక పుస్తకం చదువుతోంది అంజలి. రవి దగ్గర్నుండి ఫోన్ వచ్చింది. "రేపు రాత్రికి మర్చిపోకుండా రండి"

"వస్తాం కానీ నిన్న మీటింగ్‌లో ఏం జరిగిందో వినండి" అని ఆ విశేషాలు చెప్పటం మొదలుపెట్టింది.

"అంజలి.. పడుకున్నావా?" లోపలికి వస్తూ అంది అన్నపూర్ణ.

"లేదమ్మా ఏమన్నా కావాలా?"

"ఏం లేదు వివేక్ గురించి నీతో మాట్లాడమన్నారు నాన్న నన్ను" అవతల ఫోన్‌లో రవి విన్నాడేమోనని గతుక్కుమంది అంజలి "నేను ఓ పదినిమిషాల్లో మళ్ళీ చేస్తాను" అని పెట్టేసింది.

"ఏం మాట్లాడాలి వివేక్ గురించి" అంది అంజలి.

"ఆ అబ్బాయి నిన్ను ఇష్టపడుతున్నాడంట. పెళ్ళి చేసుకుంటాడంట. నీ అభిప్రాయం కనుక్కోమన్నారు నన్ను."

"అమ్మా మేమిద్దరం మంచి ఫ్రెండ్స్ అంతే. నాకు తనను పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశం లేదు."

"అదికాదమ్మా పిల్లాడు బావున్నాడు, మంచివాడు. పైగా నీకు బాగా తెలిసినవాడు. మరి ఏంటి ఇబ్బంది?"

"అమ్మా ఇవన్నీ నాకు తెలియవా. తనను పెళ్ళిచేసుకునే ఉద్దేశం ఉండాలని ఏమన్నా రూల్ ఉందా? వదిలేయమ్మా ప్లీజ్ అన్నీ ఆలోచించే ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నా. ఇంక ఈ విషయం నా దగ్గర ఎత్తొద్దు" విసుగ్గా అంది అంజలి.

ఓ క్షణం అంజలి వంక చూసి "సర్లే పడుకో" అని బైటకు వెళ్ళింది అన్నపూర్ణ.

తలుపు వేసి వచ్చి ఓ నిమిషం ఆలోచిస్తూ కూర్చుని రవికి ఫోన్ చేసింది.

"సారీ ఇందాక పెట్టేశాను" అంది.

"ఏమన్నా ప్రాబ్లం ఉందా? కొంచెం చిరాగ్గా ఉన్నట్లున్నారు."

"ఏం లేదు. నా పెళ్ళిగోల. వదిలెయ్యండి" వివేక్ గురించి అడుగుదామా అనిపించింది రవికి, కానీ ధైర్యం చాలలేదు. ఏమని అడగాలి? ఎలా అడగాలి. మీకెందుకు అంటే నువ్వంటే ఇష్టం అంజలి అని చెపుతాడా?"

"రోజూ నీతో ప్రొద్దునో, సాయంత్రమో మాట్లాడటం అలవాటయ్యింది. డిస్టర్బ్ చేస్తున్నానేమో పెట్టేస్తాను" అన్నాడు.

"లేదు మీతో మాట్లాడుతుంటే నాకు బాగుంటుంది" గబుక్కున అనేసి నాలిక్కరుచుకుంది అంజలి.

"థాంక్స్" చిన్నగా నవ్వాడు. "మంచి బుక్ చదువుతూ పడుకో మూడ్ బాగుంటుంది. రేపు కలుద్దాం సరేనా?"

ఓకె గుడ్‌నైట్ అని పెట్టేసింది అంజలి.

ఛ గభాల్న అలా అనేశావేంటి? ఏమన్నా అనుకున్నాడా? అంటే చీప్‌గా ఏం మాట్లాడలేదు కదా ఫ్రెండ్లీగానే అన్నా కదా అని సమర్ధించుకుంది.

"జున్నుపాలు ఇచ్చారు తెలిసిన వాళ్ళు. జున్ను చేశాను. ఇదిగో ఈ గిన్నెలో పెట్టాను. సావిత్రికి ఇవ్వు. మీ అందరూ అక్కడ తినచ్చు" అంది అన్నపూర్ణ.

"జున్నంటే ఏంటి?" అంది రాధిక.

"తినబోతూ అడగటం దేనికి? కాస్త ఆగు తెలుస్తుంది అంది అంజలి"

అందరూ బయలుదేరి రవి ఇంటికి వెళ్ళారు. చంద్రశేఖరావుగారిది చాలా పెద్ద ఇల్లు. ఒక పక్క డాబా ఇంకో పక్కన చావిడ ఉన్నాయి. చావిడిలో గేదెలు కట్టేసి ఉన్నాయి ఇంటికి. చావిటికి మధ్య బాగా ఖాళీస్థలం.

ఎదురుగా పెద్ద వరండా కుర్చీలు వరండాకు చివర స్థంభానికి సీజర్ కట్టేసి ఉంది. వీళ్ళు గేటు తీయటం చూసి ఒకతను వచ్చి కుక్కను అవతలకు తీసుకెళ్ళాడు. రవి లోపల్నుండి వచ్చాడు.

"మీ ఊళ్ళో ఏంటి? అందరి ఇళ్ళల్లో ఇన్ని పూలమొక్కలుంటాయి" అంది లక్ష్మి.

"మీ సీజర్‌ను దాచేశారేంటండి" అన్నాడు రాజేష్.

"కొత్తవాళ్ళను చూస్తే హడావుడి చేస్తుందని. లోపలికి రండి" అని తీసుకెళ్ళాడు.

లోపల గదిలోంచి చంద్రశేఖరావు, సావిత్రి వచ్చారు. "ఎలా కాలక్షేపం అవుతుంది సెలవుల్లో" అంటూ.

"అమ్మ జున్ను పంపింది" అని అంజలి సావిత్రికి ఇచ్చింది.

"ఇంకొక పదినిమిషాల్లో వడ్డించేస్తా కూర్చోండి" అంది సావిత్రి.

"మేము ఏమన్నా హెల్ప్‌చేయమా" అడిగింది అంజలి.

"ఏముందమ్మా పని అంతా అయిపోయింది. గిన్నెల్లో సర్దటమే"

"నేను సాయం చేస్తాను. పర్లేదు. అంది అంజలి.

"సరే అయితే లోపలికి రండి ఇల్లు కూడా చూసినట్లుంటుంది"

హాలు దాటగానే ఓ పక్క పూజ గది పెద్దది ఉంది ఇంకో పక్క వేరే గదులేవో ఉన్నాయి. ఓ పక్క పెద్ద డైనింగ్ రూమ్ పది కుర్చీల టేబుల్ ఉంది.

"బాప్‌రే ఎంత పెద్ద డైనింగ్ రూం" అంది లక్ష్మి.

"ఇంటికి ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకళ్ళు వస్తుంటారు కదా. చిన్న టేబుల్ చాలదు కదా. మేము ముగ్గురమే అయితే వంటింట్లో చిన్న టేబుల్ ఉంది అక్కడే తింటాం" అంది సావిత్రి.

"మీకు ఒక అమ్మాయి ఉంది కదా" అంది అంజలి గుర్తుచేసుకుంటూ.

"ఓ నీకు గుర్తుందా రవి కంటే పెద్దది. అమెరికాలో ఉంటుంది. మా అల్లుడిది కంప్యూటర్ ఉద్యోగం అక్కడ" సంతోషంగా చెప్పింది ఆవిడ.

అందరూ ఆవిడ మాటలు వింటూ, వంటింట్లో నుండి గిన్నెలన్నీ తెచ్చి టేబుల్ మీద పెట్టారు.

"మీకు నచ్చుతాయో లేదో ఈ పల్లెటూరు వంటలు. రవి బాబేమో అసలు పైన డాబా మీద భోజనం ఏర్పాట్లు చెయ్యమన్నాడు. నేనే పైకీ కిందకు ఎందుకు. భోంచేసి పైకెళ్ళి కబుర్లు చెప్పుకొండి అన్నా" అంది సావిత్రి.

"అసలేంటండి ఇన్ని చేశారు. పెళ్ళి భోజనంలాగా. ఎందుకింత శ్రమ అనవసరంగా" అంది అంజలి.

"శ్రమ ఏమీలేదు. అందర్నీ పిలుచుకురా" అంది సావిత్రి. నాలుగురకాల వెజిటేరియన్, మూడు నాన్‌వెజ్ కూరలతో అందరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ తిన్నారు.

"చాలా బాగున్నాయి వంటలన్నీ అని అందరూ సావిత్రికి థాంక్స్ చెప్పారు."

"పైన అన్నీ పెట్టించానురా. మీరు పైకి వెళ్ళండి" అంది సావిత్రి.

"ఆ..ఒక్క నిమిషం" అని ఓ గిన్నె తీసుకొచ్చి వాళ్ళముందు పెట్టి తీసుకొండి అన్నాడు.

అంజలి మూత తీస్తే దాంట్లో చక్కగా కట్టిన కిళ్ళీలు గబుక్కున కళ్ళెత్తి రవివైపు చూసింది.

"నీకెన్ని కావాలంటే అన్ని తీసుకోవచ్చు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

తనకు కిళ్ళీలు ఇష్టమని గుర్తుపెట్టుకున్నందుకు చాలా సంతోషం వేసింది అంజలికి.

"రండి నా గది దగ్గరకు వెళదాం అని మేడ మీదకు తీసుకువెళ్ళాడు రవి.

పెద్ద, ఖాళీడాబా ఓ పక్క కుర్చీలు టేబుల్ మీద ఏవో పెట్టి ఉన్నాయి. ఓ పక్కన ఒక గది ఉంది.

"ఇదే నా ప్రపంచం" అన్నాడు రవి.

మేడమీద లైట్ లేదు. మర్నాడు పౌర్ణమి కాబోలు.

వెన్నెట్లో కొబ్బరాకుల నీడలు చుట్టూ నిశ్శబ్దం.

"ఇది నాగది" అని లోపలకు తీసుకువెళ్ళాడు.

ఓ పక్క పెద్దది పాత పందిరి మంచం. ఓ పక్క బుక్ షెల్ఫ్, ఇంకోపక్క టేబుల్ దాని మీద లాప్‌టాప్ గోడమీద ఓ పక్క రవివర్మ పెయింటింగ్, ఇంకో పక్క బాపుగీసిన రాధాకృష్ణుల చిత్రం.

నెమ్మదిగా బుక్ షెల్ఫ్ దగ్గరకు నడిచింది అంజలి.

"ఇదిగో నువ్వప్పుడు పుస్తకాలు చూస్తూ కూర్చోకు. మాతో ఉండు" అన్నాడు వివేక్.

అందరూ బైటకు నడిచారు. లైట్స్ ఆఫ్ చేశాడు రవి. పల్చటి వెన్నెల్లో చల్లగాలిలో కాసేపు ఎవరూ ఏం మాట్లాడలేదు.

"అమెరికా ఆలోచన మానేసి ఇలా పల్లెటూర్లో ఉండిపోవాలని ఉంది. ఎంత ప్రశాంతంగా హాయిగా ఉందో" అన్నాడు రాజేష్.

"మీరు ఇక్కడే సెటిల్ అవ్వాలని ఎలా అనుకున్నారు రవిగారు" అడిగాడు రఘు.

"నాకు ముందునుండి వ్యవసాయం అంటే ఇష్టం. అందుకే ఏజి. ఎమ్.ఎస్సి చేశాను. వ్యవసాయం చేయటం నా చిన్నప్పటిలా లేదు మారిపోయింది. కల్తీ విత్తనాలు. కల్తీ మందుల ప్రభావంతో పంట చేతికి రాకపోవటం పెట్టిన పెట్టుబడి వెనక్కి రాకపోవటంతో చిన్నరైతుల ఆత్మహత్యలు పట్నంకు వలసవెళ్ళే వాళ్ళు ఎక్కువ అవటంతో దొరకని కూలీలు పెరిగిన కూలీరేట్లు. ఒకటా రెండా ఎన్నో సమస్యలు"

"ఏడు ఏళ్ళ క్రితం ఎమ్.ఎస్‌సి అయిన తర్వాత నేను ఏదన్నా ప్రభుత్వ ఎగ్రికల్చర్ డిపార్టుమెంట్‌లో పనిచేద్దాం. లేదా సివిల్స్‌కి ట్రై చేద్దాం. చేతిలో పవరుంటే ప్రజలను బాగా ఎడ్యుకేట్ చేయవచ్చు. ఆధునిక వ్యవసాయ పద్ధతులను నేర్పించవచ్చు అని చాలా ఆదర్శంగా అనుకున్నా. కానీ వాస్తవం చాలా భిన్నంగా అయ్యింది.

"చదువు అయిన తర్వాత ఇంటికి వచ్చినప్పుడు నాన్నగారు జబ్బుపడ్డారు. హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చింది. అప్పుడే డయాబెటిస్ కూడా బైట పడింది. నాన్న ఆరోగ్యం బాగోకపోవటంతో, వ్యవసాయం ఇలాంటివి అన్నీ చూడటం మొదలెట్టాను. దాంతో సమస్యల గురించి బాగా తెలిసింది.

ఇంట్లో పనులు చేసేవాళ్ళు దొరకటం లేదు. దాంతో ఇంట్లో పాడిగేదెలు ఉండే రోజులుపోయి పాలు కొనుక్కునే రోజులు వచ్చాయి. కూలీలు దొరక్క కూలీ రేట్లు గిట్టక వ్యవసాయం మానేసిన వాళ్ళను చూశాను.

పిల్లలు సిటీలలో ఇరుకుగదుల్లో కాపురం ఉండటానికి ఇష్టపడుతున్నారు కానీ పల్లెటూరు రావటంలేదు. దాంతో ఓ గ్రూపులాగా ఫార్మ్ చేసి కూలీ వాళ్ళ సమస్యలు తెలుసుకుని నెమ్మదిగా చిన్న చిన్న మార్పులు కోసం ప్రయత్నించటం మొదలెట్టాం."

"పంటలు సరిగ్గా పండకపోవటానికి కారణం కల్తీ ఎరువులు, విత్తనాలు నాణ్యమైన వాటి గురించి అవేర్నెస్, ఆర్గానిక్ ఎరువు తయారు చెయ్యటం రెగ్యులర్గా వ్యవసాయం అధికారులతో మీటింగ్స్ ఆ టైమ్లోనే ఇక్కడ తెలిసిన వాళ్ళ పిల్లలు ఓ ఇద్దరు సాఫ్ట్వేర్ ఇంజనీర్స్ ఉద్యోగాలు పోయి వేరే జాబ్స్ దొరక్క ఇంటికి వచ్చారు. వాళ్ళను ఒప్పించి కొంత భూమి లీజ్కి తీయించి లోన్స్ వచ్చేటట్లు చేసి వ్యవసాయం డెయిరీ ఫార్మ్ ఓపెన్ చేయించాను.

"ఇక అందరూ బలవంతం చేసి ప్రెసిడెంట్గా నిల్చోపెట్టారు. ఏదో ఇలా నడుస్తుంది. కానీ రావాల్సిన మార్పు ఇంకా చాలా ఉంది" అన్నాడు రవి.

"చాలా సేపు మాట్లాడాను. రండి స్నాక్స్ తీసుకుందాం" అని టేబుల్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు. అక్కడ జున్ను, పళ్ళు, జిలేబి, పెట్టి ఉన్నాయి.

"జున్ను చాలా బాగుంది" అన్నారందరూ తింటూ.

"చాలా బాగుంది వెన్నెల్లో కూర్చుని ఇలా కబుర్లు చెప్పుకోవటం" అంది రాధిక.

"అంజలి ఇప్పుడన్నా ఒక పాట పాడవా ప్లీజ్. నేను రేపు వెళుతున్నాను. మళ్ళీ ఎప్పుడు చూస్తానో నీ పాట ఎప్పుడు వింటానో" అన్నాడు వివేక్. అందరూ అతన్ని సమర్థించారు.

"ముందు తెలిసెనా ప్రభూ.. .మందిరమిటులుంచెనా" మృదువుగా పాడింది.

ఎంత బాగుందో ఈ వాతావరణంలో ఈ పాట అంది లక్ష్మి.

"ఏదన్నా హిందీ పాట పాడు" అన్నాడు రఘు.

"ఇక చాలు" అంది అంజలి.

"మొన్న సముద్రం దగ్గర తప్పించుకున్నావుగా పాడాల్సిందే" అన్నాడు వివేక్.

చేతివేళ్ళ వంక చూస్తూ నెమ్మదిగా "ఛూకర్ మేనే మన్కో కియా తూనే క్యా ఇషారా" పాత హిందీ పాట పాడింది.

పాట అయిపోయిన తర్వాత కూడా ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు.

అంత బాగా పాడుతుందని అనుకోలేదు రవి. పాట భావం. ఇంకా నచ్చింది రవికి.

"ఇంకేవన్నా" అన్నాడు వివేక్.

"ఇంక చాల్లే ఇవాల్టికి" అంది అంజలి.

"కాసేపు పేక ఆడుకుందామా?" అన్నాడు రవి.

"అందరూ ఒప్పుకున్నారు. "నేను ఆడను. నాకు రాదు" అంది అంజలి.

"సరే వద్దు అయితే నువ్వు బోర్ ఫీల్ అవుతావు" అన్నాడు రవి.

"పర్లేదు మీరు ఆడుకోండి నేను ఏమన్నా బుక్ తెచ్చుకోనా మీ రూమ్‌లోంచి" అంది అంజలి.

"పర్లేదు. ఏది నచ్చితే అది తెచ్చుకో పేక పంచండి" అన్నాడు రవి.

ఎన్నో మంచి పుస్తకాలు ఉన్నాయి లోపల. తెలుగు... ఇంగ్లీషు. "అమృతం కురిసిన రాత్రి, ఆనందో బ్రహ్మ, వెన్నెల్లో ఆడపిల్ల, అసమర్ధుని జీవితయాత్ర, ఇలా ఎన్నో

"చాలా బాగా పాడావు అంజలి" వెనకునుండి వినిపించే సరికి ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి గబుక్కున వెనక్కి తిరిగటంతో కాలు మెలికపడి పడబోయింది అంజలి. గబుక్కున పట్టుకున్నాడు రవి.

"సారీ భయపెట్టానా?" అంటున్నాడు రవి. కానీ ఏమీ అర్ధంకావటంలేదు అంజలికి. రవి ఇంత దగ్గరగా నిల్చుంటే ఊపిరి ఆగిపోతున్నట్లుగా గుండె పదింతల వేగంగా ఎందుకు కొట్టుకుంటుంది ఏమవుతుంది తనకు.

నెమ్మదిగా చెయ్యి వదిలి "అంజలి?" అన్నాడు రవి.

"ఏమైంది? ఏమీలేదు" తడబడుతూ చెప్పింది అంజలి.

"ఏమన్నా బుక్ నచ్చిందా?" అడుగుతున్నాడు రవి

"ఇంకా చూడలేదు. చూసి వస్తాను" అని వెనక్కి తిరిగింది.

వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంటూ గది బైటకు రవి రావటం వివేక్ చూశాడు. రవి మొహం మీద చిరునవ్వు చూసి కోపం వచ్చింది.

"ఇంకా అంజలికి బుక్ దొరకలేదా?" కాజ్యుల్‌గా అన్నట్లుగా అడిగాడు వివేక్.

"తనకు బుక్స్ అన్నా, పాటలన్నా చాలా ఇష్టం. బహుశా తన గురించి నాకంటే ఇంకెవరికి ఎక్కువ తెలియదేమో మేమిద్దరం బాగా క్లోజ్."

రవితో ఇదంతా ఎందుకు చెపుతున్నాడు వివేక్ అని వింతగా తనవంక చూశాడు రఘు.

మాట మార్చటానికి "రవిగారు మా పెళ్ళి కార్డ్స్ రాగానే పంపుతాను. పెళ్ళికి తప్పకుండా రావాలి" అన్నాడు రఘు.

"తొందరలోనే అంజలికి నాకు కూడా పెళ్ళి అవుతుందనుకుంటా" అన్నాడు మళ్ళీ వివేక్.

ఏంటి వివేక్ ఇలా పిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నాడు, అనుమానంగా చూశాడు రఘు. కానీ వివేక్ కావాలని రవికి ఇదంతా చెపుతున్నాడని అర్ధంకాలేదు వాళ్ళకు.

"రవిగారు మీరు తప్పకుండా రావాలి ఆ పెళ్ళికి" అంది రాధిక ఇంతలో అంజలి బైటికి వచ్చి వీళ్ళ దగ్గర కూర్చుంది. కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కాసేపు పేకాట ఆడారు.

"అమ్మో పదకొండున్నర అయ్యింది ఇంక ఇంటికి వెళదామా" అంది అంజలి.

"చాలా థాంక్స్ మంచి డిన్నర్‌కి, ఇంక సముద్రం దగ్గరకు తీసుకెళ్ళినందుకు" అంది నవ్వుతూ అంజలి.

"రేపు మీరు బయలుదేరే టైమ్‌కి వచ్చి కలుస్తాను" అని గేటు బైటదాకా వచ్చివాళ్ళను పంపాడు రవి.

పైకి వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చుని ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు. అంజలి గురించి తర్వాత వివేక్ గురించి వివేక్ మాటలను అర్ధం చేసుకోలేనంత చిన్నవాడు కాదు తను. కానీ తనను చూసినప్పుడు అంజలి కళ్ళల్లో కనిపించే మెరుపు. కేవలం తన ఊహ? ఎందుకు ఈ పరీక్ష. చాలా చిరాగ్గా, అసహనంగా అనిపించింది రవికి.

"మీ ఊరు, మీ ఆతిథ్యం చాలా బాగుంది ఆంటీ" అందరూ అన్నపూర్ణతో అన్నారు.

అందరికీ బట్టలు పెట్టి, సున్నుండలు, కజ్జికాయలు అందరికీ పాకెట్స్‌లో పెట్టి ఇచ్చారు ఆవిడ.

"లేవండి బస్ టైమ్ అవుతుంది" అన్నారు సీతారామయ్య.

"మీరు వద్దులే నాన్న. నేను వెళ్ళి దింపేస్తాను" అంది అంజలి.

"వచ్చేటప్పుడు ఒక్కదానివి రావాలి కదా" అన్నపూర్ణ అంది.

"ఎంత దూరం? రెండు బజార్లకు భయమా? ఇప్పటికే పది అయ్యింది. నాన్న మందులు వేసుకుని పడుకోవాలిగా" అంది అంజలి.

అందరూ బస్టాండుకు బయలుదేరారు. వెళ్ళేటప్పటికి రవి ఉన్నాడు అక్కడ.

"మేము మా ప్రొఫెసర్‌తో మట్లాడాం ఇవాళ్ళ ప్రొద్దున. మెడికల్ కాంప్, ఫ్రీ ఐ ఎగ్జామ్‌కు ఏర్పాటు చేస్తామన్నారు" అన్నాడు రాజేష్.

"మీరందరూ నవ్వినా సరే. నా అమెరికా ప్లాన్ కాన్సిల్ చేసుకుందామని ఉంది."

"వద్దు రాజేష్ అమెరికా వెళ్ళండి. అలాంటి దేశాలు వెళితేనే కదా, టెక్నాలజీ ఎంత పెరిగిందో నేర్చుకునేది. కావాలంటే కొంత కాలం అయ్యాక వెనక్కి రండి" అన్నాడు రవి.

అంతలోకి బస్ వచ్చింది. వెళ్ళేముందు వివేక్ "ఫోన్ చేస్తాను అంజలి. నేను చెప్పిన దాని గురించి ఆలోచించు" అన్నాడు.

రవి ముందు ఈ మాటలు ఇబ్బందిగా అనిపించింది అంజలికి.

బస్సు బయలుదేరింది "పద మీ ఇంటి దగ్గర దింపుతాను" అన్నాడు రవి.

మళ్ళీ మీరు మాత్రం ఒంటరిగా వెళ్ళాలి కదా వద్దు నేను వెళతాను"

"లేదు..లేదు.. పద ఒక్కదాన్ని ఎలా పంపుతాను?" అన్నాడు నెమ్మదిగా నడుస్తున్నారు.

ఇద్దరూ వెన్నెల్లో మౌనంగా "మీ ఫ్రెండ్స్‌తో బాగా కాలక్షేపం అయ్యిందనుకుంటా మిగతా హాలీడేస్‌లో ఏం చేద్దామని ప్లాన్" అన్నాడు.

"సంఘంకి వెళతాను. ఉమెన్ ఎంప్రూవ్‌మెంట్ ప్రోగ్రామ్స్ గురించి ఇంటర్‌నెట్‌లో చూశాను. డ్వాక్రాలాంటివి మొదలెట్టవచ్చుకదా"

"డ్వాక్రా మొదలుపెడదామని ప్రయత్నించాం. కానీ ఎవ్వరూ పెద్ద ముందుకు రాలేదు. ఇంకా వేరే సమస్యలుండటంతో నేనూ పట్టించుకోలేదు" అన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments